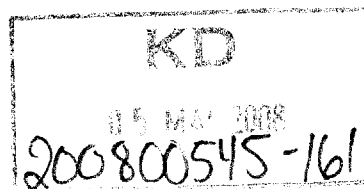

Kunnskapsdepartementet
Universitets- og høskoleavdelingen
Postboks 8119 Dep.
0032 Oslo

Deres ref.
200800545-/KOE

Vår avd.
Adm. direktør

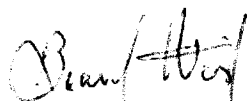
Vår ref.
2007/285-

Vår dato:
30. april 2008

Høringsuttalelse - Stjernø-utvalgets innstilling

Med dette oversendes Norges idrettshøgskoles høringsuttalelse til NOU 2008: 3 - Sett under ett: Ny struktur i høyere utdanning . Høringsuttalelsen ble behandlet i høgskolens styre 22.. april 2008.

Med vennlig hilsen

Baard Wist
Adm. direktør

HØRINGSUTTALELSE FRA NORGES IDRETTSHØGSKOLE

NOU 2008: 3 - SETT UNDER ETT: NY STRUKTUR I HØYERE UTDANNING

Utredning fra et offentlig utvalg oppnevnt av regjeringen 24. mai 2006. Avgitt til Kunnskapsdepartementet 22. januar 2008.

Innledning

I mandatet bes utvalget om å vurdere utviklingen i høyere utdanning i et tidsperspektiv på 10-20 år. Utgangspunktet er en konstatering av at norsk høyere utdanning har en fragmentert struktur med mange små institusjoner og fagmiljøer. Dette skaper problemer når det gjelder kvalitet og effektivitet. Utvalget har sett spesielt på ulike tiltak for å fremme kvalitet i utdanning og forskning, og en god balanse mellom behovet for sterke fag- og forskningsmiljøer og tilgjengelighet i utdanningstilbudet.

I det følgende gis en kort oppsummering av høgskolens synspunkt. Deretter følger mer detaljerte kommentarer til innholdet i kapitlene 3-22.

Kort oppsummering av NIHs synspunkt

- NIH finner utredningen viktig og relevant og deler i stor grad situasjonsbeskrivelsen av høyere norsk utdanning og synet på utfordringer.
- NIH er positiv til forslagene om forskerskoler, om sterkere nettverksbygging og bedre overordnet samordning og styring av sektoren, om å styrke kvaliteten i profesjonsutdanningene ved høgskolene, om internasjonalisering, om integrering av studenter med innvandrerbakgrunn, funksjonshemmede, og om likestilling.
- NIH stiller seg kritisk til ideen om fusjoner til flercampusinstitusjoner som et allment grep i sektoren. Høgskolen har en klar oppfatning om at egenarten og styrken til de vitenskapelige høgskolene ikke er tilfredsstillende behandlet i utredningen.
- NIH ser ingen grunn til å endre eksisterende strukturer for styring og ledelse, og ønsker å opprettholde muligheten for at institusjonene selv velger om de ønsker delt eller enhetlig ledelse og valgt eller tilsatt rektor.
- NIH er skeptiske til nye kriterier for universitetsakkreditering og støtter i denne sammenheng Marianne Hargs mindretallsforslag med vektlegging av kvalitet over størrelse.
- NIH er skeptisk til store endringer av finansieringssystemet i form av store strategiske bevilgninger og mener at det ligger større muligheter til overordnet styring i eksisterende system enn de som utnyttes i dag. NIH er også skeptisk til at regionale satsinger skal bringes inn i den strategiske potten i finansieringssystemet.

Kommentarer til kapitlene 3: Høyere utdanning mellom danning, demokrati og økonomi, kapittel 4: Kontekster, og kapittel 5: Utviklingstrekk og utfordringer i norsk høyere utdanning:

Utvalget gir en relativt bred inngang til og kontekstualisering av høyere utdanning i det norske og internasjonale samfunnet og følger opp med mer konkrete analysene av nasjonal status og utfordringer i UH-sektoren. NIH finner dette viktig og interessant. Mange små institusjoner og fagmiljøer kombinert med stor institusjonell autonomi og lav grad av overordnet styring, gir en rekke utfordringer. Det synes nødvendig med en viss konsentrasjon av ressurser for å sikre arbeidsdeling og kvalitet i utdanning og forskning, og for å møte internasjonal konkurranse. Imidlertid omhandler kapittel 5 primært problemer ved de statlige høgskolene og til dels universitetene. Situasjonen ved de vitenskapelige høgskolene er annerledes, og NIH finner det beklagelig at dette ikke er drøftet.

Kapittel 6: Institusjonsstrukturen

NIH finner analysen av institusjonsstrukturen i norsk høyere utdanning treffende. Skillet mellom universiteter og høyskoler når det gjelder arbeidsdeling, er ikke lenger tydelig. Samtidig kan det synes som om dagens organisering og finansieringsmodell ikke i tilstrekkelig grad støtter opp om samarbeid og koordinering av ressurser for å fremme kvalitet. NIH er enige i at sektoren trenger en overordnet strategi på nasjonalt nivå og bedre samordning og arbeidsdeling.

Utvalget vurderer fire modeller for endring i institusjonsstrukturen: flercampusmodellen, den binære modellen, nettverksmodellen og prosess- eller differensieringsmodellen.

NIH er klart skeptiske til flercampusmodellen og den binære modellen. Den binære modellen innebærer et tilnærmet status quo eller et forsøk på å reversere utviklingen med en tydelig arbeidsdeling mellom høyskoler og universitet. Flercampusmodellen med fusjoner kan være en god løsning for små institusjoner med lav søknad og svake forskningsmiljø. Vi finner imidlertid ikke en slik løsning som relevant for NIH. NIH er et nasjonalt spesialuniversitet med primært internasjonale nettverk. Høyskolen kan ikke se rasjonale i en fusjon med større institusjon med mindre kompetanse på det idrettsfaglige feltet. Tvert om vil en potensiell fusjon innebære betydelige utfordringer for den spesielle spisskompetansen som kjennetegner de vitenskapelige høyskolene. NIH er også klart skeptiske til at det skal være vesentlige administrative gevinster i en eventuell sammenslåing, noe som heller ikke er godtgjort i utredningen.

Nettverksmodellen, der institusjoner i hver landsdel ikke fusjoneres, men der det etableres strukturer for samarbeid og arbeidsdeling, framstår som en interessant mulighet. Imidlertid er ikke Stjernøutvalgets vekt på geografisk samling relevant for en vitenskapelig høyskole som allerede er et nasjonalt senter for sine fagfelt. Samarbeidsnettene for de vitenskapelige høyskolene, spesielt på høyere grad og i forskning, er vel så sterke internasjonalt som nasjonalt.

Prosess- og differensieringsmodellen er interessant men forslaget til kriterier for autonome institusjoner, spesielt anslaget om minimum 5000 studenter (s. 66), framstår som lite relevant for vitenskapelige høyskoler. NIH kan ikke se at studenttall framstår som en egnet indikator på kvalitet. De vitenskapelige høyskolene har høye søkertall, god inntakskvalitet og høy forskningsproduksjon og skulle slik være levende bevis på at studenttall kan være irrelevant. NIH vil hevde at nettopp uavhengighet og begrenset størrelse med nærhet mellom ledelse, forskere, studenter og administrasjon, gir fleksibilitet og implementeringsevne som danner grunnlag for de vitenskapelige høyskolenes kvalitet. På dette punktet sammenfaller NIHs syn med Marianne Hargs vurderinger i mindretallsuttalelsen i utredningen.

Kapittel 7: Styling og ledelse i UHR-sektoren

NIH støtter at utvalget vurderer tiltak og strukturelle endringer som kan styrke faglig ledelse. Vi merker oss med interesse utvalgets anbefaling om enhetlig ledelse med adgang til velge valgt eller tilsatt rektor, og forslaget om at institusjonen selv kan velge styresammensetning. NIH understreker viktigheten av legitimitet i lederutvelgelse og -utøvelse, noe som krever åpne beslutningsprosesser og tydelig involvering av medarbeidere.

På dette grunnlag ser NIH ingen grunn til å endre dagens lovbestemte ordning der institusjonene selv avgjør om de ønsker delt eller enhetlig ledelse og valgt eller tilsatt rektor.

Kapittel 8: Kriterier for akkreditering som universitet

Stjernøutvalget gjennomgår eksisterende kriterier for universitetsakkreditering fra NOKUT og sammenlikner de norske kriteriene med internasjonal utvikling. NIH forstår innvendingene om at de særnorske kravene for å bli universitet kan være problematiske og ha utilsiktede konsekvenser. NIH mener imidlertid at flertallets forslag om en universitetsdefinisjon der kravene er minst 5000 studenter og en doktorgrad, kan føre til en utvisking av viktige forskjeller mellom institusjoner og til fokus på kvantitet framfor egenart og kvalitet.

Som vitenskapelig høgskole mener NIH at størrelseskravet er lite relevant for kvalitet og internasjonal konkurranse, jfr. kommentarene til kapittel 6. NIH støtter utvalgets mindretall ved Marianne Harg og forslaget om at akkreditering som universitet skal baseres på følgende elementer:

- kompetanse og kapasitet for forskerskole
- total kompetanse blant det vitenskapelige personalet
- forskningsvolum og anerkjennelse av arbeidet
- bredde og dybde i fagfeltene.

Dette er etter NIHs syn kriterier som i større grad premierer kvalitet og egenart enn forslaget fra utvalgets flertall.

Kapittel 9: En styrket forskerutdanning

I kapitlet drøfter utvalget framveksten av doktorgrader i Norge og påpeker farene for fragmentering og kvalitetsproblemer i små miljøer. Utvalget peker på doktorskoler som en god organisering av doktorgradsprogrammene med tilbud på gode, strukturerte kurs og samlinger og tilgang til sterke, faglige nettverk. Dette innebærer både en ressursmessig og faglig styrking.

Stjernøutvalget peker på tre modeller. "Flaggskipmodellen" er doktorgradsutdanning ved enkeltinstitusjoner og organisasjoner med sterke miljøer og mange studenter. "Nettverkmodellen" binder sammen aktivitet ved flere institusjoner. Tematiske forskerskoler er opprettet innenfor ett fagfelt.

NIH har hatt sitt eget doktorgradsprogram siden 1986 og har siden det uteksaminert om lag 60 doktorander. NIH deler synet om behov for å styrke doktorgradsutdanningen i Norge, og arbeider for tiden med å styrke eget doktorgradsprogram gjennom nettverksmodellen i et nordisk samarbeid og gjennom tematiske forskerskoler i fysisk aktivitet og helse i et samarbeid med institusjoner i Danmark, Italia og Østerrike. I tillegg inngår NIH mer forpliktende samarbeid med Universitetet i Oslo om tilgang til enkeltkurs ved fakultetenes doktorskoler for NIHs kandidater.

Kapittel 10: Finansieringssystemet for universiteter og høgskoler

Utvalgets hovedinnvending mot dagens finansieringssystem er at ordningen gir for lite mulighet til langsiktig strategisk styring av både den enkelte institusjon og sektoren som helhet. Særlig understrekes den manglende mulighet til politisk styring og prioritering som går ut over dagens "nøytrale" styringsparametere.

NIH er enig at den dagens system gir begrensede muligheter til å drive en politisk styring av sektoren som går ut over felles målsetninger om økt kvalitet og effektivitet i undervisning, forskning og formidling. Det er imidlertid høgskolens oppfatning at dagens finansieringssystem med en sterk grad av stabilitet og forutsigbarhet, gir den enkelte institusjon gode muligheter til en strategisk styring mot langsiktige mål. Både departementets mål- og resultatstyring gjennom tildelingsbrev og etatsstyringsmøter preget av overordnet styring gir et grunnlag for langsiktige perspektiv i institusjonenes utvikling og i dialogen med departementet.

Høgskolen vil ikke avvise en innføring av et mer strategisk element i finansieringssystemet som et insitament til oppnå nasjonal politiske mål og gjøre geografiske og sektorstrukturelle prioriteringer. Som utvalget påpeker, vil en slik endring medføre at departementet må opptre mer aktivt og strategisk.

NIH er imidlertid klart skeptisk til å gjøre dette til en betydelig del av finansieringssystemet. For å sikre stabilitet og forutsigbarhet, bør ikke basisbevilgningen endres i vesentlig grad.

Kapittel 11: Små studiesteder

NIH anser at utvalgte vurdering av små læresteder er foretatt innenfor de geografiske, demografiske og kompetansemessige rammer som eksisterer for studier og forskning ved de statlige høgskolene. I så måte kan analysen være god. Situasjonen for de vitenskapelige høgskolene er imidlertid annerledes.

Som beskrevet i kapittel 6, er NIH av den oppfatning at studiestedets størrelse ikke trenger å være avgjørende for muligheten til å utvikle "faglig sterke og livskraftige institusjoner" og "kvalitativt gode og robuste forskningsmiljøer". Forutsetningen for institusjonell bærekraft er imidlertid tydelig spesialisering og samling av ressursene i forskningsmessige satsningsområder. Vitenskapelige høyskoler har vist at de er i stand til å etablere internasjonalt sterke fagmiljøer og fungere godt i nasjonal kompetansebygging innen sine fagområder.

De statlige høyskolene står foran en stadig sterkere konkurranse om rekruttering til like eller tilnærmet like utdanninger. Vi viser her til det store mangfold av idrettsutdanninger på bachelornivå og framveksten av mastergrader i det statlige høyskolesystemet. NIH stiller seg tvilende til bærekraften i noen av utdanningene og til om arbeidsmarkedet står i forhold til antallet uteksaminerte kandidater. I slike sammenhenger kan fusjoner av statlige høyskoler gi bedre nasjonal dimensjonering av studietilbud og mulighet til å samle ressurser til miljøer med forskningspotensial.

Kapittel 12: Dimensjonering, arbeidsdeling og ansvar for små og utsatte fag

Utvalget foretar en vurdering av universitetene og høyskolens bidrag til å nå målene om en tilfredsstillende tilførsel av arbeidskraft, god nasjonal dekning av utdanningstilbudet for søkere med ulike behov og en god regional balanse i studietilbud og spredning av kompetanse. Det fastslås at tiltak som ble gjort tidlig på 90-tallet med henblikk på etablering av nasjonale arbeidsdelinger (Norgesnettet), i liten grad har blitt fulgt opp det siste 10-året. Dimensjonering av studietilbud er i stor grad overlatt til institusjonene og reguleres primært av søkningen til de enkelte utdanninger.

Utvalget foreslår ikke omfattende tiltak for sterkere nasjonal styring. Etterspørselen skal fortsatt være styrende for den samlede kapasitet av studieplasser. Utvalget mener imidlertid at departementet må gripe inne når det er fare for at tilbudet av studieplasser ikke er tilstrekkelig innen sentrale samfunnsområder.

Utvalget gir uttrykk for at organisering i større institusjoner vil skape en bedre arbeidsdeling internt i institusjonene og indirekte skape en bedre nasjonal arbeidsdeling. NIH er enig i viktigheten av arbeidsdeling, men som det går fram av våre synspunkt i kapitlene 6 og 11 mener vi at fusjonering kan være en riktig løsning for studiesteder med lav søknad og kompetanse- og kvalitetsproblemer. Dette er imidlertid ikke situasjonen for de vitenskapelige høyskolene.

Det antydes alternativt å benytte strategiske midler for å stimulere til arbeidsdeling og samarbeid. Slike grep vil kunne være effektive hvis de innebærer tilstrekkelig økonomiske insentiver. NIH er imidlertid i tvil om slike strategiske midler skal være en del av det ordinære finansieringssystemet, jfr. kommentarene til kapittel 10.

Kapittel 13: Universitet på internasjonalt nivå

Utvalget drøfter hvordan Norge bør forholde seg til økende internasjonal konkurranse innenfor studier og forskning, herunder om enkelte institusjoner skal pekes spesielt ut som internasjonale spydspisser i denne sammenheng. Utvalget viser videre til regjeringens mål om at de offentlige bevilgningene til forskning skal utgjøre 1% av BNP mens næringslivet skal stå for 2%. Dersom målet realiseres, vil dette føre til en klar ressursøkning i norsk UH-sektor.

Utvalget anbefaler fortsatt satsing på sentre for fremragende forskning og en satsing på nasjonalt prioriterte forskningsområder. Satsingen må ses i sammenheng med økt satsing på forskerskoler.

NIH støtter disse forslagene og er enige i at fremragende miljøer kan og skal vokse fram ved flere norske læresteder.

NIH har siden innføringen av doktorgraden i idrettvitenskap i 1986 hatt et sterkt og tydelig fokus på forskning med klare insentivordninger for å stimulere kvalitet. Høyskolens bærekraft som spesialuniversitet ligger nettopp i en sterk forskningskultur og i utvikling av ny og kvalitetssikret kunnskap til idrettfeltet.

Kapittel 14: Styrking av profesjonsutdanningene i høgskolene

Utvalget tilkjenner et klart behov for å styrke studiekvaliteten i de kortere profesjonsutdanningene ved de statlige høgskolene. Særlig understrekes behovet for å styrke lærerutdanningen som er spredt på svært mange høgskoler.

Utvalget tilrår flere tiltak med sikte på skape tydelig forventninger og krav til studentene, styrke kompetansen i personalet, og øke kvaliteten i praksisperiodene. Med utgangspunkt i Kvalitätsreformens vektlegging av faglig autonomi til den enkelte institusjon, mener utvalget at det skal sterke grunner til for at samfunnet skal gripe direkte inn og regulere innholdet i en utdanning. Utvalget går derfor inn for å fjerne rammeplanene i profesjonsutdanningene, eventuelt redusere disse til et minimum.

NIH deler utvalgets bekymring for kvalitet i profesjonsutdanningene og støtter de fleste forslagene til tiltak. NIH er imidlertid skeptisk til frafall av rammeplaner. Forslaget innebærer at koordineringsansvaret overtas av faglige rådsorgan under UHR, og at kompetansekrav bør fastsettes i tett dialog med yrkesfeltet. Imidlertid kan ingen av disse beslutningsprosessene stille minstekrav til utdanningene. Det kan være avgjørende viktig i tider med ressursknapphet. NIH støtter imidlertid tanken om at rammeplanene ikke skal være for omfattende og detaljerte slik at profesjonsutdanningene framstår som mer dynamiske og i interaksjon med et samfunn og et yrkesliv i endring.

Kapittel 15: Sentre for fremragende undervisning

Utvalget går inn for at det etableres Sentre for fremragende undervisning for å stimulere til og premierer høy kvalitet i undervisningen, gi grunnlag for videreutvikling av særlig gode læringsmiljøer og legge til rette for spredning av god praksis. Ordningen er tenkt å gjelde fagmiljøer heller enn institusjoner, men det er viktig at sentrene er forankret i institusjonens ledelse.

NIH ser opprettelsen av Sentre for fremragende undervisning som en interessant ide, men ser behovet for en tydeligere redegjørelse for slike sentra. NIH vil understreke prinsippet om forskningsbasert undervisning, og mener at slike sentre bør være en egen programsatsning uavhengig av finansieringssystemet.

Kapittel 16: Universitetenes og høyskolenes regionale betydning

Utvalget foreslår en rekke tiltak for å styrke universitetenes og høyskolenes bidrag til utviklingen av regionalt samfunns- og arbeidsliv. NIH slutter seg i hovedsak til utvalgets vurderinger og tiltak.

Utvalget er av den oppfatning at sammenslåing til større og mer slagkraftige institusjoner vil skape mer aktive bidrag til arbeids- og næringslivet i sitt omland. NIH deler utvalgets syn og tror at dette vil kunne være et kraftfullt grep for å styrke regionene.

NIH stiller seg tvilende til at bidrag til regionale satsninger skal bringes inn i som del av en strategisk pott i finansieringssystemet. Universitetene, de vitenskapelige høgskolene og de statlige høgskolene kan ha forskjellige oppgaver og strategier i denne sammenheng. De vitenskapelige høgskolene har nasjonale og internasjonale nedslagsfelt. NIH vil primært bli vurdert ut fra evnen til å bidra til utvikling av tiltak med nasjonale siktemål innen institusjoner som skoleverket, idretten, helsesektoren og Forsvaret, selv om prosjektene kan ha en lokalt utgangspunkt.

Kapittel 17: Internasjonalisering i høyere utdanning

I kapitlet drøftes hvilke strategier som vil være de beste for Norge i internasjonaliseringsprosessene i høyere utdanning og forskning. NIH støtter utvalgets vurdering av viktigheten av internasjonalisering, og premisset om at institusjonene selv må være de primære bærere av strategier og implementering i så måte. NIH støtter utvalgets syn på at ressursene må økes, enten gjennom den resultatbaserte komponenten av finansieringen eller på andre måter.

Kapittel 18: Etniske minoriteters deltakelse i høyere utdanning, og kapittel 19: Situasjonen for funksjonshemmede i høyere utdanning

Utvalget drøfter begrensninger og muligheter når det gjelder rekruttering, gjennomføring av studier, og overgang til arbeidslivet når det gjelder etniske minoriteter. NIH støtter forslaget om at institusjonene skal ha egne planer for denne delen av befolkningen og er også åpen for å gi utfordringene økt fokus i nasjonal utdanningspolitikk og strategi. NIH mener at kvotering og spesielle, nasjonale støtteordninger kan være aktuelle virkemidler.

NIH understreker imidlertid at utdanningsinstitusjonene arbeider innenfor større sosiale og kulturelle rammer som kan være vanskelige å påvirke. For eksempel finnes det nesten ikke elever med innvandrerbakgrunn på idrettslinjene på videregående skole der NIH har en primær rekrutteringsarena. Det samme gjelder trener- og ledergruppene i norsk idrett. NIH ser imidlertid offensivt på utfordringen i å rekruttere og utdanne innvandrerungdom og har satt i gang flere tiltak i så måte.

NIH støtter også forslagene i kapittel 19 om inkludering av funksjonshemmede. Høgskolen har egne strategier og kompetanse på dette feltet, ikke minst som resultat av det mangeårige erfaring fra studietilbudet Fysisk aktivitet for funksjonshemmede.

Kapittel 20: Likestilling

Utvalget beskriver situasjonen når det gjelder likestilling i høyere norsk utdanning og ender kapitlet med en rekke anbefalinger, blant annet øremerkede stillinger for det underrepresenterte kjønn, en treårig plan for å styrke andelen kvinner i faglig ledelse, og forskning omkring disse og andre tema knyttet til likestilling i akademia.

NIH er enig i at institusjonene må tillegges myndighet og ansvar for å utforme lokale strategier. NIH har en relativt god kjønnsbalanse i studentmassen og blant ansatte, men har for få kvinner i toppstillinger og ledelse. Utvalgets forslag til tiltak vil gi økt handlingsrom og forsterke grunnlaget for NIHs egen handlingsplan for likestilling.

Kapittel 21: En mer kunnskapsbasert utdannings- og forskningspolitikk

Utvalget mener at forskningsinnsatsen knyttet til høyere utdanning og høyere utdanningsinstitusjoner er for svak, fragmentert og uoversiktlig. Det foreslås flere tiltak for å styrke forskning og kunnskapsutvikling innen høyere utdanning.

NIH slutter seg til utvalgets vurderinger og forslag til tiltak. NIH vil særlig understreke behovet for økte midler til utdanningsforskning. Det bør gis større mulighet til at institusjoner i felleskap kan søke om midler til forskningsprosjekter innen områder med felles problemstillinger

Kapittel 22: Økonomiske og administrative konsekvenser

Utvalget har foretatt en vurdering av de budsjettmessige konsekvenser av foreslåtte strukturendringer og andre tiltak.

NIH anser utvalgets vurdering av de økonomiske konsekvensene for å være realistiske. Det fremkommer et klart behov for betydelige tilleggsbevilgninger for skape ønskede endringer. Erfaringer viser at endringer som fusjoner ofte skaper mindre kostnadsreduksjoner enn forventet. Utvalgets overordnede målsetning er imidlertid å styrke kvaliteten og en overordnet strategi i høyere utdanning, og kvalitet koster.

Oppsummerende kommentarer

NIH finner utvalgets beskrivelser og analyser av situasjonen i høyere norsk utdanning interessant og viktig. NIH er positiv til forslagene om forskerskoler, om sterkere nettverksbygging og bedre overordnet samordning og styring av sektoren, om å styrke kvaliteten i profesjonsutdanninene, om internasjonalisering, om integrering av funksjonshemmede studenter og studenter med innvandrerbakgrunn, og om likestilling.

NIH ser ingen grunn til å endre eksisterende strukturer for styring og ledelse, og ønsker å opprettholde muligheten for at institusjonene selv velger om de ønsker delt eller enhetlig ledelse og valgt eller tilsatt rektor. NIH er også skeptisk til større endringer av finansieringssystemet og mener at det ligger større muligheter for overordnet styring i systemet enn de som utnyttes i dag.

NIHs primære skepsis er knyttet til utvalgsflertallets ønsker en flercampusmodell med fusjoner. Med sine 700 heltidsstudenter oppfyller NIH på langt nær størrelsesindikatoren på en selvstendig institusjon foreslått i utredningen (5000 studenter). Imidlertid tilfredsstillers institusjonen alle andre kriteriene som et universitet etter Stjernøutvalgets oppfatning skal etterstrebe: et stabilt masterprogram, et eget doktorgradsprogram, betydelig internasjonalt engasjement og mange kompetente søkere. Når det gjelder forskningskvalitet, ligger NIH i likhet med flere av de vitenskapelige høgskolene blant de mest produktive i den norske UH-sektoren.

Rektorene ved de vitenskapelige høgskolene har i brev til utvalget gjort rede for sin institusjonelle egenart uten at argumentene har blitt særlig diskutert i utredningen. NIH er kritisk til at denne mangelen. Generelt vil vi hevde at de vitenskapelige høgskolene ikke et problem i det norske universitetssystemet, men snarere en løsning som har vist seg å kunne fremme den spisskompetanse og høye faglig kvalitet som utvalget har definert som mål for norsk universitets- og høgskolesektor.